

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 18.322 van 4 november 2008
in de zaak RvV X II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tadzjiekse nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 4 april 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 16 juli 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 8 september 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. HADIEL HOLAIL, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor verzoekende partij en van advocaat A. DEMIEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Tadzjiekse nationaliteit te zijn.

Verzoekster verklaart eveneens op 20 december 2000 het Rijk te zijn binnengekomen en op diezelfde dag de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling te hebben aangevraagd.

Op 22 februari 2001 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Door verzoekster wordt een dringend beroep ingesteld tegen voormelde beslissing bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De Commissaris-generaal neemt op 19 maart 2001 een bevestigde beslissing van weigering van verblijf.

Op 23 maart 2001 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, 3de lid wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort geciteerd Vreemdelingenwet).

Bij beslissing van 28 maart 2002 van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekster onontvankelijk verklaard. Aan verzoekster wordt opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

Op 12 februari 2004 dient verzoekster een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, 3de lid Vreemdelingenwet.

Deze aanvraag wordt bij beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 22 november 2006 opnieuw onontvankelijk verklaard en aan verzoekster wordt nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

Op 16 februari 2007 dient verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, 3de lid Vreemdelingenwet.

Bij beslissing van 4 april 2008 van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekster onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene al geruime tijd in België verblijft, geïntegreerd is, Nederlandse taallessen gevolgd heeft en al goed Nederlands spreekt, werkbereid is, zicht op werk heeft, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, is op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet 15.12.1980.

Wat betreft het feit dat een terugkeer naar haar land van herkomst voor betrokkene een verbreking impliceert van haar schoolverplichtingen, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet langer schoolplichtig is en betrokkene evenmin bewijzen voorlegt dat zij als volwaardige leerlinge aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit, is ingeschreven. Indien betrokken toch dergelijke bewijzen kan voorleggen, kan zij op basis van een studentenvisum eventueel terugkeren naar België om haar studies hier verder te zetten.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 19.03.2001 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het

Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, haar betekend op 21.03.2001. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

Uit landduria illegaal verblijf kunnen geen rechten afgeleid worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure - namelijk ongeveer 1 maand - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat het aangehaalde art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied betekent wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8. Een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Het argument dat betrokkene tweelingzus samen met haar man hier legaal in België verblijft, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beweert dat zij onmogelijk kan terugkeren naar haar land van herkomst omwille van de gekende politieke problemen in haar land doch zij levert geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat zij niet kan terugkeren volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook de verwijzing naar de huidige instabiliteit vormt geen buitengewone omstandigheid aangezien deze verwijzing algemeen is en betrokkene geen persoonlijk bewijs levert. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidige verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 20 jaar in Tadzjikistan en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige financiële steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.(...)”

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van “artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van art.4 en art.2 §1 het Ministerieel besluit houdende delegatie van bevoegdheid van de minister, inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dd. 17 mei 1995.”

Volgens verzoekster is attaché F.L. die de bestreden beslissing genomen heeft, geen titularis van een graad die minstens in rang 10 is ingedeeld. Zij stelt dat geen enkel koninklijk besluit regelt dat een attaché een gemachtigde is die de nodige bevoegdheid heeft.

Artikel 3 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel (KB van 2 oktober 1937) voorziet dat de Rijksambtenaren benoemd werden in graden waarvan de hiërarchie vier niveaus omvatte, namelijk niveau 1, dat het hoger niveau is, en de niveaus B, C, en D. Niveau 1 omvatte vijf rangen die als volgt genummerd waren: 10, 13, 15, 16 en 17. Rang 10 was de laagste rang binnen niveau 1.

Overeenkomstig het ministerieel besluit van 17 mei 1995, zoals gewijzigd door het ministerieel besluit van 27 mei 2004, houdende de delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: MB van 17 mei 1995) zijn de beambten van de Dienst Vreemdelingenzaken die titularis zijn van een graad die minstens in rang 10 ingedeeld is, de gemachtigden van de minister van Binnenlandse Zaken om een beslissing inzake artikel 9, 3de lid Vreemdelingenwet te nemen. Dit blijkt immers uit artikel 4 en artikel 2 MB van 17 mei 1995.

Artikel 4 MB van 17 mei 1995 bepaalt:

“Voor de toepassing van de artikelen 2, tweede lid, 3, eerste lid, 7°, en tweede lid, 3 bis, vierde lid, 9, derde lid, 11, 12 bis, tweede tot vierde lid, 13, derde lid, 28, tweede lid, 51/5, § 1 en 3, 51/6, 51/7, 51/8, eerste lid, 52, 53 bis, 54, § 3, tweede lid, 57, 57/19, eerste en derde lid, 57/23, tweede en derde lid, 57/23 bis, tweede lid, 57/30, § 1, eerste lid, en § 2, 57/33, eerste lid, 57/34, § 1 en 5, 57/35, § 1, eerste lid, en § 2 en 3, 57/36, § 2, 58, tweede en derde lid, 61, § 1, tweede tot vierde lid, 63/2, § 1 en 3, 63/4, eerste lid, 63/5, eerste en derde lid, 72, 74/4bis, § 2, eerste lid, 74/5, § 3, eerste lid, en § 4, 2°, 74/6, § 1 en § 2, eerste lid, van dezelfde wet, zijn de gemachtigden van de Minister de ambtenaren aangewezen bij artikel 2, §1.”

Artikel 2, § 1 van voormeld ministerieel besluit bepaalt wat volgt:

“Voor de toepassing van artikel 7, tweede tot vierde lid, artikel 25, vierde lid, artikel 27, eerste en derde lid, en artikel 29, tweede lid van dezelfde wet, zijn de gemachtigden van de Minister de beambten van de Dienst Vreemdelingenzaken die titularis zijn van een graad die minstens in rang 10 ingedeeld is.”

Door artikel 3 van het KB van 4 augustus 2004 betreffende de loopbaan van niveau A van het Rijkspersoneel (hierna: het KB van 4 augustus 2004) werd het artikel 3 van het KB van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel, gewijzigd bij de koninklijke besluiten van 26 september 1994 en 5 september 2002, als volgt vervangen:

“Art. 3. § 1. De hiërarchische structuur van de federale overheidsdiensten wordt in vier niveaus verdeeld, namelijk niveau A, dat het hoger niveau is, en de niveaus B, C en D .

Het niveau wordt bepaald volgens de kwalificatie van de opleiding en de geschiktheid waarvan blijk moet worden gegeven om een betrekking te bekleden.

§ 2. Het niveau A bevat vijf klassen, genummerd van A1 tot A5 die de hoogste is.

Een klasse groepeert de functies van vergelijkbare complexiteit, technische expertise en verantwoordelijkheden.

De functie wijst het geheel van taken en verantwoordelijkheden aan die een rijksambtenaar op zich dient te nemen.

§ 3. Het niveau A is onderverdeeld in vakrichtingen door Ons vastgesteld op voorstel van de minister die de ambtenarenzaken onder zijn bevoegdheid heeft.

Onder vakrichting moet worden verstaan een groep van functies die tot een gelijkaardig expertisedomein behoren.

Elke vakrichting kan vijf vakklassen bevatten. De eerste vakklasse kan klasse A1 of klasse A2 zijn.

Onder vakklasse moet worden verstaan een klasse binnen een vakrichting.

§4. In niveau A, worden de rijksambtenaren in een vakklasse benoemd.

§ 5. In de niveaus B, C en D, worden de rijksambtenaren in graden benoemd.

De graad is de titel die de ambtenaar machtigt tot het bekleden van een van de betrekkingen welke met die graad overeenstemmen.

§ 6. Binnen elk van de niveaus B, C en D, worden de graden « gelijkwaardige graden » genoemd.”

Vanaf 1 december 2004 kregen alle ambtenaren van niveau 1 een classificatie in één van de vijf klassen van niveau A. Bijgevolg diende een aantal artikelen in wetten en koninklijke besluiten aangepast te worden om rekening te houden met de vervanging van niveau 1 door niveau A en met de schrapping van het begrip 'rang'. Zo bepaalt onder meer artikel 4, § 1 KB van 4 augustus 2004 dat "De ambtenaren benoemd in de klassen A1 of A2 dragen de titel van attaché". De vroegere rangen 10 kregen dan de titel van attaché.

Bijgevolg dient het ministerieel besluit van 17 mei 1995, zoals gewijzigd door het ministerieel besluit van 27 mei 2004, samengelezen te worden met het KB van 4 augustus 2004. Uit het samenlezen van het MB van 17 mei 1995 en het voormeld KB van 4 augustus 2004 blijkt dat de ambtenaren van rang 10, of nog, van niveau A, gelet op het koninklijk besluit van 4 augustus 2004 waarbij het begrip graad voor niveau 1 afgevoerd werd en vervangen werd door het begrip vakklasse in niveau A, gemachtigd zijn de beslissingen op grond van artikel 9, 3de lid Vreemdelingenwet te nemen. Dit blijkt eveneens uit de rechtspraak van de Raad van State: *"Overwegende dat artikel 4 van het ministerieel besluit van 17 mei 1995, gewijzigd door het ministerieel besluit van 27 mei 2004, houdende bevoegdheidsdelegatie van de minister inzake toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt welke ambtenaren gemachtigd zijn inzake artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet; dat dit besluit werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 5 juli 1995; dat hieruit blijkt dat de ambtenaren van de dienst Vreemdelingenzaken van niveau A gemachtigd zijn voor de beslissingen op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet;"* (RvS 12 juni 2006, nr. 159.913). Tevens wordt dit ook bevestigd in de cassatierechtspraak van de Raad van State (RvS 11 juni 2008, nr. 2814 (c)).

Verzoekster betwist niet dat F.L. een ambtenaar is van de Dienst Vreemdelingenzaken. Gelet op haar titel "attaché", is zij een ambtenaar van niveau A en is zij bijgevolg gemachtigd om de bestreden beslissing te nemen. Derhalve wordt geen schending van artikel 9, 3de lid Vreemdelingenwet of van de artikelen 4 en 2 § 1 MB van 17 mei 1995 aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de motiveringsverplichting vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9, 3de lid wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort geciteerd Vreemdelingenwet) en van de artikelen 3 en 8 Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort geciteerd EVRM).

Verzoekster betoogt dat de motivering deels onjuist en niet afdoende is.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekster geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen. Het ten tijde van verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf geldende artikel 9 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister van Binnenlandse Zaken of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9, 3de lid Vreemdelingenwet, mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9, 3de lid houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

- Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende verweerder aldus na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In haar aanvraag om machtiging tot verblijf heeft verzoekster volgende ontvankelijkheidselementen ingeroepen:

- *Haar financiële toestand.*
- *De politieke problemen in haar land van herkomst, waardoor haar veiligheid en integriteit ernstig in het gevaar zou komen.*
- *Het feit dat zij geen familieleden heeft bij wie ze terecht zou kunnen. Alsook dat zij haar huis kwijt is en geen bezittingen meer heeft en er aldaar geen sociaal vangnet bestaat waardoor zij verplicht zou worden in armoede te leven.*
- *De verbreking van haar lopende schoolverplichtingen en het feit dat zij geen onderwijs kan verkrijgen in haar land van herkomst en ook nooit gehad heeft.*
- *Een verbreking van de vele sociale contacten en relaties met de ganse gemeenschap, alsook een verbreking van een verregaande integratie.*

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 10 december 2002, nr. 113.439). In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name het artikel 9 3de lid Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoekster ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. In wezen voert verzoekster de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel verder vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

Wat betreft de problemen in haar land van herkomst stelt verzoekster dat de Dienst Vreemdelingenzaken motiveert dat zij niet zou hebben aangetoond "persoonlijk" problemen te zullen ondervinden. Op geen enkele wijze wordt gemotiveerd waarom de algemene situatie in het land van herkomst niet voldoende zou zijn om aanzien te worden als een buitengewone omstandigheid. Verzoekster meent dat verweerder er niet in geslaagd is een schending van artikel 3 EVRM te weren.

Wat de schending van artikel 3 EVRM betreft, moet verzoekster doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). De Raad stelt vast dat verzoekster zich in haar aanvraag om machtiging tot verblijf beperkt heeft tot de vermelding van « de politieke problemen in haar land waarvan iedereen op de hoogte is » en dat « een terugkeer de veiligheid en integriteit van verzoekster ernstig in het gevaar zou brengen gezien de huidige instabiliteit ». Dergelijke vage verwijzing naar de politieke toestand in haar land van herkomst is niet afdoende om een schending van artikel 3 EVRM aan te tonen.

Voorts behoort het tot de appreciatiebevoegdheid van de minister om de aangebrachte elementen van verzoekster al dan niet als buitengewone omstandigheden om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland, te aanvaarden. Het is niet kennelijk onredelijk van de minister om van verzoekster te verwachten dat ze minstens een begin van bewijs zou voorleggen dat zij niet kan terugkeren omwille van de gekende politieke problemen in haar land van herkomst en van te oordelen dat de loutere vermelding dat zij niet kan terugkeren op zich niet volstaat. Dienaangaande heeft de minister ook terecht verwezen naar de asielprocedure van verzoekster die niet weerhouden werd door de bevoegde instanties. Verzoekster slaagt er niet in een schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk te maken.

Waar verzoekster stelt dat artikel 9, 3de lid Vreemdelingenwet niet voorziet in persoonlijke buitengewone omstandigheden, wijst de Raad erop dat buitengewone omstandigheden, omstandigheden zijn die het voor haar bijzonder moeilijk maken of zelfs onmogelijk maken

om terug te keren naar haar land van herkomst. Het is dan ook logisch dat de ingeroepen bijzondere omstandigheden op haar persoon betrokken dienen te worden. Verzoeksters argumentatie kan niet gevolgd worden.

Wat betreft haar gezinsleven stelt verzoekster dat zij een gezin vormt met haar zus en diens partner welke legaal verblijven in het Rijk. Zij stelt dat haar aanvraag om machtiging tot verblijf gebaseerd werd op het gezin als buitengewone omstandigheid. Verzoekster betoogt verder dat de bestreden beslissing motiveert dat een tijdelijke verwijdering geen definitieve scheiding inhoudt. Verzoekster verwijst naar artikel 8 EVRM en stelt dat een terugkeer naar haar land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen een disproportionele inmenging is in haar gezinsleven. Verzoekster stelt verder dat een dergelijke inmenging slechts toegelaten is voor zover zij een maatregel uitmaakt die in een democratische samenleving noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde en voor het voorkomen van strafrechtelijke inbreuken. Verzoekster meent dan ook dat er geen sprake is van een juist evenwicht tussen het doel van de verwijdering en de aantasting van haar privé- en gezinsleven en dat van haar zus en diens partner. Verzoekster vervolgt dat er op geen enkel moment wordt ingegaan op de noodzakelijke afweging en dat er geen enkel motief wordt gegeven waaruit zou blijken wat dit legitiem doel is.

Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 EVRM dient verzoekster te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient, in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekster blijkt echter dat zij geen nadere uitleg geeft over het begrip “gezin” dat zij zou vormen met haar zuster en diens partner. In haar aanvraag heeft verzoekster onder het kopje “ontvankelijkheid van de aanvraag” zelfs op geen enkel moment verwezen naar het feit dat zij hier een zuster heeft die legaal in België verblijft en met wie ze een gezin zou vormen. In het deel van de aanvraag die de gegrondheid van haar verzoek betreft en dat momenteel nog niet aan de orde is, aangezien de minister zich enkel uitspreekt over de onontvankelijkheid van de aanvraag, stelt zij enkel dat ze financieel onderhouden wordt door haar zuster en diens partner. Bovendien heeft verzoekster geen enkel bewijs van verwantschap aangebracht, noch een bewijs dat haar zus daadwerkelijk met een Belg gehuwd is en legaal in België verblijft. Evenmin heeft verzoekster aangetoond dat er sprake is van een dermate hechte familieband dat er sprake zou kunnen zijn van een schending van artikel 8 EVRM. Gezien verzoekster zelf nagelaten heeft in haar aanvraag te verwijzen naar het gezin dat zij zou vormen met haar zus en diens partner, kan zij de administratie niet verwijten geen afweging te hebben gemaakt, noch hierover te hebben gemotiveerd. Noch een schending van artikel 8 EVRM noch van de motiveringsplicht worden aangetoond.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat de conclusie dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, niet kennelijk onredelijk noch onjuist is. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 EVRM.

Verzoekster verwijst naar haar uiteenzetting onder het tweede middel.

Wat dit middel betreft volstaat het te verwijzen naar de bespreking van artikel 8 EVRM onder het tweede middel.

Het derde middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier november tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.